

ความก้าวหน้าทางกายภาพบำบัด

สมนา ตันตเสรมฐิ*

ในปี พ.ศ. 2492 ศ.นพ.เฟื่อง ลัทยังวน เริ่มใช้เครื่องมือและวิธีการกายภาพบำบัดบริการผู้ป่วยในโรงพยาบาลศิริราช ต่อมาได้มีการขยายการให้บริการ มีการอบรมเจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลอื่นๆ และก่อตั้งโรงเรียนกายภาพบำบัดขึ้นในปี พ.ศ. 2506 ที่โรงพยาบาลศิริราช ผลิตภัณฑ์กายภาพบำบัดระดับปริญญาตรีรุ่นแรกในปี พ.ศ. 2510 จากการขยายบทบาทของงานกายภาพบำบัดในสังคม ทำให้ความต้องการนักกายภาพบำบัดทวีขึ้นอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันมีมหาวิทยาลัยที่ผลิตนักกายภาพบำบัด หลักสูตรปริญญาตรี 10 สถาบัน และกำลังจะเพิ่มอีกในอนาคตอันใกล้นี้ ทุกมหาวิทยาลัยมีการขยายจำนวนการผลิตอย่างต่อเนื่อง และบางมหาวิทยาลัยได้เปิดหลักสูตรในระดับปริญญาโท เช่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น และจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิชาชีพกายภาพบำบัดเป็นวิชาชีพที่ปฏิบัติถูกต้องในการประกอบโรคศิลปะ ตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. 2519 วิชาชีพกายภาพบำบัดได้มีการเรียกร้องขอเป็นสภาวิชาชีพเหมือนสภาวิชาชีพอื่น โดยส่งร่างพระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัดไปยังกระทรวงสาธารณสุขกว่า 10 ปี แต่ไม่ได้รับการพิจารณา จนกระทั่งปี พ.ศ. 2547 รัฐบาลจึงได้นำร่าง พ.ร.บ. นี้บรรจุวาระในการประชุมของรัฐบาล และพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัด พ.ศ. ๒๕๔๗”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป คือวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

“วิชาชีพกายภาพบำบัด” หมายความว่า วิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจประเมิน การวินิจฉัย และการบำบัดความบกพร่องของร่างกายซึ่งเกิดเนื่องจากภาวะของโรคหรือการเคลื่อนไหวที่ไม่ปกติ การป้องกันการแก้ไขและการฟื้นฟูความเสื่อมสภาพความพิการของร่างกาย รวมทั้งการส่งเสริมสุขภาพร่างกายและจิตใจ ด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดหรือการใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ที่รัฐมนตรีประกาศ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการให้เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์กายภาพบำบัด

“ผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดจากสภากายภาพบำบัด

พระราชบัญญัติวิชาชีพกายภาพบำบัดมีทั้งหมด ๕๙ มาตรา ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ คือ พันตำรวจโท ดร.ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัดอยู่ในความควบคุมตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบโรคศิลปะ ซึ่งมีคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบโรคศิลปะสาขาต่างๆ และมีคณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด ทำหน้าที่ควบคุมการประกอบโรคศิลปะสาขากายภาพบำบัด รวมทั้งจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพ ซึ่งในปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีทางด้านกายภาพบำบัดในประเทศไทยได้เจริญก้าวหน้าขึ้นเป็นอันมาก ประกอบกับจำนวนผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขากายภาพบำบัดมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จึงสมควรแยกการกำกับดูแลและการควบคุมการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัดออกจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ และคณะกรรมการวิชาชีพสาขากายภาพบำบัด โดยจัดตั้ง “สภา

*ประธานสาขากายภาพบำบัด

กายภาพบำบัด” ขึ้นเพื่อส่งเสริมการประกอบวิชาชีพ
กายภาพบำบัด กำหนดและควบคุมมาตรฐานการประกอบ
วิชาชีพกายภาพบำบัด และควบคุมมิให้มีการแสวงหา
ประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลซึ่งไม่มีความรู้ อันก่อให้เกิดภัยและความเสียหายแก่ประชาชน จึงจำเป็นต้อง
ตราพระราชบัญญัตินี้

ความก้าวหน้าทางกายภาพบำบัด

1. วิชาชีพกายภาพบำบัดมีพระราชบัญญัติวิชาชีพ
ของตนเอง
2. ความสำคัญและความจำเป็นที่วิชาชีพกายภาพ
บำบัดต้องมีกฎหมายของตนเอง เพราะกายภาพบำบัด
ต้องคุมกายภาพบำบัดเอง

เกณฑ์ของวิชาชีพกายภาพบำบัด

1. วิชาชีพกายภาพบำบัดมีองค์ความรู้เป็นของ
ตนเอง
2. นักกายภาพบำบัดนำองค์ความรู้ทางวิชาชีพ
กายภาพบำบัดมาให้บริการต่อสังคมเพื่อนำมาซึ่งความ
สงบสุขในสังคม **ผู้อื่นที่ไม่มีองค์ความรู้นี้ทำไม่ได้** และ
เป็นบริการที่ขาดเสียมิได้ สังคมยอมรับว่าจำเป็น
3. มีจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพของตนเอง
4. วิชาชีพกายภาพบำบัดควบคุมวิชาชีพกายภาพ
บำบัดเองให้อยู่ในกฎหมายที่กำหนด และขอบเขตของ
จรรยาบรรณ โดยสภากายภาพบำบัดทำหน้าที่ควบคุม
กำกับการประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด

ข้อแตกต่างระหว่างสมาคมและสภากายภาพบำบัด

สมาคมกายภาพบำบัดแห่งประเทศไทย	สภากายภาพบำบัด
• ทำด้วยความสมัครใจ • สนับสนุนสมาชิก ดูแลสมาชิกในเรื่องสวัสดิการ • กิจกรรมทำตามความพร้อม	• มีกฎหมาย • ดูแลประชาชนให้ได้รับบริการกายภาพบำบัดที่ปลอดภัย มีคุณภาพ โดยควบคุมกำกับให้นักกายภาพบำบัด บริการอยู่ในมาตรฐานที่กำหนด • กิจกรรมทุกอย่างที่กฎหมายระบุต้องปฏิบัติตาม

**สภา
กายภาพบำบัด**

ควบคุมมาตรฐานการศึกษา

- รับรองหลักสูตร
- รับรองปริญญา ประกาศนียบัตร หรือวุฒิปัต
- รับรองสถาบัน
- ออกอนุมัติ/วุฒิปัต

ควบคุมมาตรฐานการปฏิบัติ

- สอบความรู้
- ขึ้นทะเบียน
- ออกใบอนุญาต
- ต่อใบอนุญาต
- พักใช้/เพิกถอนใบอนุญาต

ควบคุมให้อยู่ในขอบเขตจรรยาบรรณ

- การร้องเรียน
- ขบวนการพิจารณา
 - หาข้อเท็จจริง
 - สอบสวน
 - พิจารณาโทษ

พัฒนาวิชาชีพ

- การศึกษาต่อเนื่อง
- การวิจัย
- แนวทางการปฏิบัติทางคลินิก
- ฯลฯ

อื่นๆ

- ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่และให้การศึกษาแก่ประชาชน และองค์กรอื่น
- ให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาล เช่น การกำหนดอัตราค่าจ้าง การเพิ่มจำนวนสถาบันแหล่งผลิต
- ส่งเสริมความสามัคคี และผดุงเกียรติของสมาชิก
- ผดุงไว้ซึ่งสิทธิ ความเป็นธรรม และส่งเสริมสวัสดิการแก่สมาชิก
- เป็นตัวแทนผู้ประกอบวิชาชีพกายภาพบำบัด เช่น คณะกรรมการการประกอบโรคศิลปะ คณะกรรมการสถานพยาบาล